

Forfatter: Lehmann, Peter Martin Orla

Titel: BREV TIL: Delane, John Thadeus FRA: Lehmann, Peter Martin Orla (1848-04-21)

Citation: Lehmann, Peter Martin Orla: "BREV TIL: Delane, John Thadeus FRA: Lehmann, Peter Martin Orla (1848-04-21)", i *Fire Breve til The Times*, s. 6. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002006044-000-shoot-L0020060440000004.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Fire Breve til The Times

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Min Herre, vil Europa tillade, at Preussen og dets uordtydske Forbundsfaeller angribe Danmark og kæmpe for et Oprør, som de selv have næret? Om Kongen af Preussen ogsaa har Grund til at ønske visse Ting glemte af ham selv og Andre, skal Europa derfor tillade ham at opnaae denne Hensigt ved at vadske Hænderne i uskyldige Danskes Blod! Og dersom Tydskland ønsker at afvende en overspændt begejstret Nationalitet fra sig selv, skal Europa derfor taale, at denne Opbrusning udgyder sig over eu Nabostat, og det en Stat, som paa ingen Maade har gjort Brud paa dets Rettigheder eller krænket dets Interesser?

s. 7 Er det, med andre Ord, kommet saa vidt i Europa, at al Folkeret er bleven lagt paa Hylden? Skulle Ret og Retfærdighed opoffres for en utæmmet Drifts Moloch? Skal dette ny historiske Tidsrum indvies ved at vende tilbage til Lehnstidens Næveret?

Jeg overlader det til Europa at besvare disse Spørgsmaale, de ere af stor Vigtighed, navnlig for de Stater, hvori Love og Myndighed endnu staae ved Magt, og ligeledes for dem, hvis Frihed, efterat have overvundet forældede Misbrugs haardnakkede og forblindede Modstand, forbliver sig selv tro og stærk nok til at opføre en national Regering paa det brede Underlag af folkelige Institutioner. Men fremfor alle Andre forelægger jeg disse Spørgsmaale for det ophøiede og stolte England, der gjør sig til af sin Troskabs Fylde og sine gamle Friheder!

Vil den engelske Regering vende Ryggen til en Fyrste, der for at styrte Oprør og gjenoprette Lovenes Myndighed i sit eget Land ikke forlanger Andet, end Ikke-Intervention? Vil det vende Ryggen til en Fyrste, der, uagtet han fører Retfærdighedens Sværd, ikke bruger det som en Undertrykker og en Despot? Som i sin anden Haand holder Frihedens Velsignelser og som for at gjenoprette Fred og under denne Fred at skabe Frihed kun forlanger Frihed til at fuldbyrde sit Forsæt? Og vil den engelske Nation lade et Folk, hvis historiske Minder og Oprindelse gjøre det saa nær beslægtet med England, kæmpe alene i en saadan Kamp? Kan England lukke sine Øine for den Kjendsgjerning, at det danske Monarkies Integritet ved Øftersøens Dardaneller ikke alene er en almindelig og europæisk Nødvendighed, men at det er Englands særlige Tarv at opretholde en Sømagt, hvis Styrke og Tapperhed gjøre det til en værdifuld Forbundsfaeller, men som aldrig kan blive nogen mægtig Medbeiler? Behøver jeg at minde England om den Kjendsgjerning, at det uafhængige Danmark, i Fredstider dets nærmeste Kornkammer og det vigtigste Marked for dets Industri, ligeledes i Krigstider er en stærk Støkke og rig Hjælpekilde, medens Tydskland paa den anden Side stræber efter at monopolisere sine Lande for sin egen Industri; medens det er en aabenbar Kjendsgjerning, at Tydskland higer efter en Flaade? Og behøver jeg at minde det hørsindede England om, at det fra 1807 staaer i en Æresgjæld til Danmark?

Spørgsmaalet har med Hensyn til Slesvig en anden og mere særegen Vigtighed. Det er ofte blevet sagt, at Slesvig nu ligesaa lidet hører til det tydske Forbund, som det før hørte til det tydske Rige. Tydskland har nu ikke Skygge af et retfærdigt Paaskud til at gjøre det slesvigske Spørgsmaal til et tydsk Spørgsmaal. Man har naturligtviis anført, at en Deel af

Slesvig taler Tydsk. Europa kan neppe ventes at ville indrømme Tydsklands Fordringer paa ethvert Land, hvori der tales Tydsk. Skjøndt Nationaliteten er en vigtig Bestanddeel af Staternes Sammensætning, er den dog ingenlunde den eneste, og den utilbørlige Overvægt, som Tydskerne saa rask tillægge dette Punkt, vilde, dersom den fik Lov til at raade sig selv, medføre alle bestaaende Staters Tilintetgjørelse. Desuden vilde denne ubesindige Plan, eftersom Nationaliteterne ikke skilles fra hinanden ved nogen bestemt Grændselinie, men sammenblande sig og trænge ind mellem hinanden — Slesvig er et slaaende Exempel herpaa — afstedkomme uendelige Stridigheder, Jalousier og Sammenstød. Tydskland har ikke større Ret til Slesvig end til Helgoland, Elsas, Lothringen, totredie Dele af Schweiz og de russiske Provindser ved Østersøen. Paa samme Grund kunde det endog gjøre Krav paa Petersborg og Sarepta, og den vilde ligeledes gjælde om mange Provindser i Nordamerika. Tydsklands Fordringer paa Slesvig ere i Virkeligheden en Krigserklæring mod England, Frankrig, Schweiz og Rusland. Ja denne Fordring paa Slesvig støtter sig paa en Grundsætning, der kunde blive farlig for Tydskland selv, dersom den panslavistiske Propaganda vilde gjøre Krav paa alle de Dele af de tydske Lande, hvis underste Lag ere isprængte med slaviske Bestanddele.

Europa kan ikke Andet end protestere imod, at det slesvigske Spørgsmaal bedømmes fra Nationalitetens Synspunkt. Ei heller kan det erkjende det tydske Forbunds Berettigelse til at afgjøre dette Spørgsmaal enten umiddelbart, eller ved Delegerede. Det slesvigske Spørgsmaal er et rent dansk Spørgsmaal; det henhører under det danske Indenrigsministerium. Skal der overhovedet stee nogen Indblanding i det, bliver Spørgsmaalet, langt fra at være et tydsk, et almindeligt og europæisk Spørgsmaal. Men det er fremfor Alt et engelsk Spørgsmaal; thi det vedkommer ikke alene Englands Interesser, Sympathier og Statsretssystem, men det er tillige et rent Loyalitetsspørgsmaal.

Jeg har i et tidligere Brev, mm Herre, sagt, at Besiddelsen af Slesvig er tilsikkert den danske Krone ved Englands Mægling og Garanti, og jeg skal nu tillade mig at bevise min Paastand.

Esterat Kongen af Danmark i Aaret 1713 havde (foruden den Deel, der stedse havde tilhørt ham) ved Erobring erhvervet den saakaldte fyrstelige Andeel af Slesvig og optima forma taget samme i Besiddelse, afsluttede han den 11te Juli 1715 paa Gottorp Slot "en Garantitraktat" med Kongen af Storbritanien, hvorved

Bremen og Verden afstodes til Hannover, hvorimod Storbritannien til Gjengjeld med Kongen af Danmark afsluttede et "fædus" — "offensivum" og "defensivum" for den daværende Krig, men i alle fremtidige Tilfælde et s. 8 "defensivum", hvorved hans storbritanniske Majestæt lover for sig selv, sine Arvinger og Efterfølgere kraftigen at haandhæve og garantere Kongen af Danmark og hans Arvinger og Efterfølgere i Besiddelsen, Brugen og Eiendommen af Hertugdømmet Slesvig contra quoscunque. Den samme Forpligtelse gjentages umiskjendeligt i en Tillægserklæring. Efterat Besiddelsen af hele Slesvig var bleven erkjendt af Preussen den 24de Mai 1715, af Sverrig den 3die Juni 1720 og af Frankrig den 18de August 1720 — garanteredes den af det sidstnævnte Land. Udtrykkene : "S. M. Britannique a déjà garanti la possession de Slesvic à la couronne de Danemarc" *) indeholdes i den franske Garantiakt. Den 26de Juli 1720 undertegnede Kongen af Storbritannien en særlig Garantiakt, hvorved han gjentager "la promesse et garantie, que nous avons faites à l'égard de la possession et jouissance paisible du Duché de Slesvic au Roi de Danemarc" **) og hvori han udtrykkeligt siger, "ainsi S. M. Britannique promet et s'oblige pour soi, ses heretiers et successeurs de garantir et conserver S. H. de Danemark dans une possession continuelle et paisible de la partie du Duché de Slesvic laquelle S. M. Danoise a entre les mains". ***) Dette angaaer desuden den Deel, som Kongen stedse havde besiddet saavel de jure som de facto, og som Ingen gjorde ham stridig; han garanteredes ligeledes i Besiddelsen af den Deel, han havde erobret i denne Krig, som han besad de facto og hvis Besiddelse i en sildigere Tid og med alle Vedkommendes Samtykke bestemtes som hans de jure. Med andre Ord, Garantiakten sikkede ham Besiddelsen af hele Hertugdømmet Slesvig til Eideren. Akten vedbliver: "— et de la defendre le mieux possible contre tous et chacun, qui tâcherait de la troubler, soit directement ou indirectement" ****) Denne Akt stadfæstedes den 16de April 1727, hvorved "S. M. Britannique, pour exécuter fidèlement les garanties données contre toute invasion ou hostilité de la part de la Czarine, ou de quelque autre puissance que ce puisse être, qui viendrait pour attaquer le Duché de Slesvic", *****) lover at sende en Hær "sur les premiers avis certains qu'on aura du mouvement des troupes Moscovites, ou de toute autre puissance que ce puisse être qui viendrait pour attaquer le Slesvic *)

Dengang var det Rusland, som truede Danmark. Den langvarige Tvist med denne Magt afgjordes omsider den 20de (31te) Mai 1773, da Rusland erkjendte Danmarks Ret til Slesvig. At Rusland anseer denne Forpligtelse som bindende, er ganske nylig blevet udtalt paa en Maade, som ikke kan tænkes loyalere. Hvad England maatte ville gjøre for at opfylde sin egen Forpligtelse, vil ikke alene finde Ruslands fuldkomne Bifald, men det er ligeledes vist, at Rusland vil medvirke kraftigt, naar det anmodes om Bistand.

Jeg behøver neppe at bede Dem, min Herre, undskylde, at jeg meddeler disse Enkeltheder, efter hvis Gjennemlæsning ingen Englænder vil være i Tvivl om, hvilke Skridt britisk Ære og Ordholdenhed ville nøde den britiske Regering til at gjøre. I saa Henseende vilde jeg yttre bestemt, selv om Lord Palmerston ikke nyligt kraftigen havde udtalt sin Tiltrædelse af de Anskuelse, som indeholdes i Hr. de Lamartines Manifest, nemlig, at naar en Magt har garanteret en Besiddelse, ligger det ikke alene i denne Magts Ret (le droit), men ogsaa i dens Forpligtelse (l'obligation) at anvende hele sin Indflydelse for at haandhæve en saadan Besiddelse.

Dette, min Herre, er den enropæiske Side af det danske Spørgsmaal. Jeg formoder, at den danske Regering ikke vil tøve længe med behørigen at forfegte Vet og at England beredvilligt vilde gjøre sin Pligt, selv om Folkerettens og dets egne Interesser ikke stemmede overeens med dets Loyalitets Fordringer.

Men selv om Danmark forlodes af hele Europa, vil det dog stole paa sig selv. Danmark vil kæmpe for sin Tilværelse og sin Ære, saaledes som det sømmer sig et høibaarent og ædelt Folk. Skjøndt Overlegenheden i Antal maaskee kan fordrive os fra Fastlandet, ville vi følge de gamle Athenienseres Exempel, dengang de undertrykkedes af Persiens Hærskarer, og søge et Tilflugtsted for os selv og vore hellige Rettigheder bag vore Træmure. Tydskland skal komme til at fornemme, at de gamle Vikinger, vore Forfædre, Søkongerne, ikke ere uddøde paa Østersøens Strande. Og falder Danmark, vil det falde med Ære, og Budskabet om dets Fald vil drøne gennem fjerne Aarhundreder.

Dog, Danmark vil ikke falde, min Herre. Jeg er fast overbeviist om, at dets Prøvelses Time ogsaa vil være dets Gjenfødelses Time, Timen for en national Opløftelse til Kraft, Ære og Frihed.

Jeg forbliver, min Herre, deres arbejdige Tjener.

O. L.

Den 21 April.

Trykt i det Schultziske Bogtrykkerie.